

dobně to tak bude celkově nejlepší. Prozatím poslouží jejímu cíli vypadat trochu méně pohřebně. „Jantarové korále a náramek.“

Ethel jí zapnula trojitou řadu korálků, které úhledně spočívaly na úpatí Arianina hrdla, těsně nad mělkým výstřihem šatů. Ariana si přidala na pravé zápěstí stejný náramek a navlékla krátké černé síťové rukavičky.

Ráda nosila jantar, protože měl stejnou barvu jako její vlasy, které nepochybně patřily k jejím největším přednostem. Dokonce se i snadno upravovaly, protože byly od přírody kadeřavé. Ne krepaté, ale příjemně, poslušně zvlněné, což se zvládalo mnohem snáz, když si je teď nechala ostříhat k ramenům a zkrátit kolem obličeje. Kučery na čele byly vrchol módy a ona je měla i bez kulmy, chválabohu.

Ethel jí bez ptaní přinesla správný šál – dlouhý norský, s vytkaným černožlatým vzorem.

„Děkuju. Ještě nějaká rada?“

„Mouchy se chytají líp na med než na ocet.“

„To je pravda.“

„A vaše matka má narozeniny.“

„Na což jsem zapomněla! Výborně. Medová sladkost po celý večer. Musím svou mouchu aspoň přilákat.“

Jídlo probíhalo docela dobře, neboť Ariana měla v úmyslu být příjemná a Norris podával očitě svědectví o událostech kolem princezniny smrti. Ariana a její matka dostávaly dopisy, ale uměly ocenit jeho popis toho, jak Londýn reagoval.

„Pokud vím, klade se to za vinu princezniným lékařům,“ ozvala se Ariana, když se podával druhý chod.

„A královně.“ Norris pochvalně pozoroval nové pokrmy. Měl náramný apetyt. „Nebyla tam, jak víš.“

„Je churavá, chudák,“ poznamenala matka, „a je jí

třiasedmdesát let. Smrt její vnučky a všechno to cestování a obřady se na ní musely podepsat.“

„Máš strach, že brzy bude další pohřeb?“ zeptala se Ariana. „To budeme držet smutek věčně.“

„Doufejme, že ne,“ nabíral si Norris zvěřinu. „Ten samý den zemřelo celé město. Divadla se zavřela a většina obchodů taky. Obchody se za pár dní otevřely, samozřejmě, a divadla později. Ale nikdo neodkládá smutek, ani nepořádá velké společenské akce.“

„Lidé jsou opravdu smutní,“ konstatovala Ariana.

„Taky došlo k několika podivnostem,“ přidával si Norris brambory. „Minulý týden se manželka jednoho zahraničního velvyslance dostavila na recepci v bílém.“

„Ne!“ zvolala Ariana.

„Proč?“ ptala se matka.

„Bílá je prý v některých zemích barva smutku. To by pak naše jarní plesy byly pěkně smutné záležitosti, že, se všemi těmi nadějnými slečnami ve světlém hedvábí a mušelínu?“

Ariana málem o těch nadějných slečnách něco poznamenala, ale podařilo se jí to potlačit. Místo toho pronesla: „Řekla bych, že v Almacku jsi nebyl už léta.“

„Panebože, to ne. Je tam pěkná nuda. Můj styl je spíš Cribbova tělocvična.“

„Box?“ podotkla matka.

„Všechno možné, mamá. Našince to udržuje ve formě. Cribb to vždycky říká každému, kdo si nabije hubu.“

„Nevyjadřuj se vulgárně, můj milý.“

„Omlouvám se, mamá.“

„A nezamlouvá se mi představa, že tě někdo napadá.“

„Je to všechno v dobrém, jenom zábava.“ Norris zaletěl pohledem k Arianě. „Vůbec to není nebezpečné.“

Jak to může brát takhle na lehkou váhu? Ariana si při-